

στήν καρδιά του ὅπως τὸ ἀνόητο ἐκεῖνο παλ-
ληκάρη, οὔτε νάπαρνηθῆ τὸν κόσμον ὅπως με-
ρικοὶ ἄλλοι—ἄχ! ἄχ!— ἄς τοὺς ὀνομάσω θεό-
τρελλους, ἀλλὰ νὰ ζῆ μὲ τὴν λατρείαν τῆς
πεθαμμένης, αὐτὴν νὰ συλλογίζεται, γι' αὐτὴν
νὰ δέεται, ναι, ἀλλὰ καὶ νὰ ξεφαντώνη μαζί
καὶ νὰ γελᾷ καὶ νὰ χορεύη γιὰ νὰ μὴ τὸν κυ-
ριεύσῃ ποτὲ ὁ πειρασμὸς τῆς ἁμαρτίας καὶ
κάμῃ κανένα ἀνόητο κίνημα... Ἔτσι νὰ κάμῃς
καὶ σὺ, τέκνον μου, ἂν σοῦ κολάσῃ ποτὲ τὴν
καρδιά γυναῖκα, Εὐά, πειρασμὸς... Νὰ δέσσαι
γι' αὐτὴν, ναι, ἀλλὰ ξεφάντωνε κι ὅλα καὶ γέλα
καὶ χόρευε!...

— Καὶ γέλα καὶ χόρευε! ἔμολογοῦσα διὰ
μιᾶς σὰν δαιμονισμένος.

Καὶ τὴν συμβουλὴν τοῦ ἁγίου ἐκείνου παπ-
πᾶ-Σταύρου, τοῦ μάρτυρος, ἔβαλα ἀμέσως εἰς

ἐνέργειαν, καὶ, πρὸς θάμβος καὶ ἔκπληξίν του,
ἐγονάτισα πρῶτα ἔμπροστὰ εἰς τὸν τάφον τῆς,
τὸν ἐφίλησα μὲ περιπάθειαν καὶ τῆς ἐφώναξα
γλυκύπικρα: «Ναί! θὰ δέωμαι γιὰ σένα, ἀγά-
πη μου, ὅσο νὰ ξεψυχήσω! Περίμενέ με, φῶς
μου, δὲν θ'ἀργήσω, μὴ μοῦ λυπᾶσαι, δὲν θὰ
πάθω τίποτε, δὲν ἔχω τίποτε! Νά! γιὰ νὰ
σοῦ δείξω πὼς εἶμαι καλὰ καὶ περὶκαλα, ξε-
φαντώνω ἀπὸ τώρα στὸ μνήμά σου ἐπάνω
καὶ γελῶ — χά! χά! χά! — καὶ τραγουδῶ —
τρα! λά! λά!...

— Τέκνον μου, τέκνον μου! ἀδελφέ μου ἐν
τῇ θλίψει, ἔκραξε τότε ὁ παππᾶ-Σταῦρος, σὺ
εἶσαι λοιπὸν ὁ...

Καὶ ἐγὼ, ἀπομακρυνόμενος τρεχᾶτος, τοῦ
ἐφώναξα σατανικὰ:

— Σὺ εἶπας!...

ΙΩ. Α. ΓΚΙΚΑΣ

ΒΑΣΜΑ

ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗ

*Κάποια προοῦλα ὀλεῦωδη κρυφὰ μᾶς συντροφεύει
σὰν πλημμυροῦνε δάκρυα τὰ μάτια μας καὶ κλαῖν,
στ' ἄλλο μαντηλάκι τῆς τὸ κλάμα μας στερεῦει
κι ἀρχίζουν τὰ τραγούδια μας νὰ λέν, νὰ ξαναλέν.*

*Κάποιο γλυχοροδόσταμο τὸν πόνο μας μορφαίνει
σὰν ἡ καρδιά βαριόθυμη χτυπᾷ λυπητερὰ,
στὸ αἰθέριο του ἀβροφίλημα τὸ μοιρολοῖ σπαταίνει
καὶ σ' ἓνα ἀργυροφέγγισμα ξανοίγεται ἡ χαρά.*

*Κάποια φωνοῦλα μάγισσα μὲ τὰ φτερὰ τὰ χιόνια
σὰν οἱ καῦμοι μᾶς ζώνουνε, τριγύρω μας περνᾷ
πηδάει μὲ τὴ ζωοῦλά μας πᾶ στῶ μυριῶν τὰ κλώνια,*

*στὰ βουναλάκια σέρνει τὴν, στ' ἀφρόλουστα μικρογιάλια·
γεμίζει τὴν ποδίτσα τῆς μὲ γιούλια μὲ κοράλλια
καὶ μ' ἓνα χρυσοπότηρο τ' ἀνάσα τῆς κερνᾷ.*